

21. trin. II
21. oktober 2018
Toreby 9, Sundkirken 10

Salmer:

731 Nu står der skum	731
308 Helligånd vor sorg	308
368 Vintræ og grene	
367 Vi rækker vore hænder	367
292 v. 3-4 I det store sjælebad	
677 Nu glæd dig i Herren	Nåden 522

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Lukas (Luk. 13, 1-9)

Bøn:

Vor Gud og far

Tak at vores liv er i dine hænder

Amen

Vi vil så gerne finde mening og sammenhæng i
tilværelsen.

Vi vil så gerne forstå tilværelsen,
særlig det der hænder i vores eget liv vil vi gerne
begribe og forklare.

Ikke mindst når ulykken rammer os,
når det onde i form af sygdom, død og alvorlig
modgang bliver en del af vores virkelighed,
så begynder vi at stille spørgsmål
og lede efter svar.

Hvad skyldes det at denne skæbne har ramt mig?

Hvad har jeg gjort siden, det skulle ske for mig?
Det er uretfærdigt –
Hvorfor lige mig?
Hvorfor lige os og vores familie?

Der må være en årsag, en god forklaring – synes vi
at mene –

Men det er der bare ikke altid
– der er ikke en sådan indlysende sammenhæng
mellem skyld og skæbne – det er evangeliets
pointe – lad det være sagt med det samme.
Vi skal ikke blande skyld og skæbne.

Men det er et virkelig svært budskab at komme
igennem med –
fordi vi så gerne vil kunne se meningen og
sammenhængen i tingene.

Ikke kun i forhold til vores eget liv,
men også i forhold til de andre –
en vis retfærdighed og rimelighed i tingene har vi
det bedst med.

Så når svindlerne – de økonomiske fx – bliver
straffet, så er det kun ret og rimeligt.

Konsekvens er godt, når det gælder de andre.

Når fartsynderne bliver snuppet af politiet, så er
det godt.

Og når den ene bande tæver den anden – så er det
deres egen skyld – og først noget vi interessere os
for, hvis det begynder at gå ud over os andre.

At de ligger som de har redt er noget man kan sige
– uden bekymring i stemmen –

Og i samme kategori har også vi mantraet om at
enhver er sin egen lykkes smed.

Når noget går galt
og skæbnen rammer os på en trist måde,
da kommer vi let til at tænke at enhver også er sin
egen ulykkes smed.

Vi vil gerne finde sammenhænge – også hvor de ikke findes, for vi vil ikke overlades til tilfældigheder.

Vi vil tage sagen i egen hånd,
og hvis det er muligt sikre os et langt og lykkeligt liv.

- Men er det overhovedet muligt?

Det er altså helt aktuelt, det evangeliet i dag bringes på bane.

Om dem der blev inficeret af offerblod
og om de 18 som tårnet væltede ned over var større syndere og mere skyldige end alle andre?

Nej, siger Jesus – klart og tydeligt

– Nej, denne grumme skæbne er ikke deres eget ansvar.

Det er ikke vores skyld, når ondskaben rammer.
Eller for den sags skyld vores families arv og historie, som gør det.

Vi får ikke dårlige tænder fordi vores forfædre har spist sure druer.

Men nogen *får* dårlige tænder,

nogen får blodsygdomme, kræft og andre alvorlige lidelser

og nogen rammes af nedstyrtende tårne, faldende broer og andre ulykker og katastrofer.

Og nogen kan også være os.

Det ondes findes,

og vi kan ikke gardere os mod det.

Vi er ofre – vi er uforskyldte ofre for ondskaben

– og det er meget ubehageligt at tænke på

Når man fx er på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.

– og det er meget ubehageligt at være offer.

Både fordi det ER smertefuldt på den ene eller den anden måde. -

Men også fordi det betyder at der er ting vi ikke er Herre over.

Sårbarhed overfor livet er en del af livet.

Livet og skæbnen er ikke vores egen –

Alle menneskers liv tilhører Gud,

og vi har derfor heller ikke ansvar for alt hvad der sker

– og det er faktisk en befriende sandhed.

Og denne sandhed er det Jesus i dag kalder os til at omvende os til.

Vi skal omvende os fra skyld og skæbne-tænkning til omsorgstænkning –

Og omsorgstænkningen er den der kommer til udtryk i anden del af evangelieteksten: Lignelsen om figentræet –

Her hører vi om en meget tålmodig gartner, som bliver ved med at have omsorg for et ufrugtbart figentræ.

Det mest fornuftige ville være at fælde det og plante et nyt og bedre –

For træer er der den sammenhæng og mening, at de vokser for at give frugt –

Og er de frugtesløse, så er de nyttesløse.

Men Guds tålmodige gartner tænker ikke sådan, Guds tålmodige gartner lader ikke den onde skæbne råde.

Gartneren tænker ikke ”pyt, der er så mange andre figentræer”

Han har blik for det ufrugtbare og svage.

Guds tålmodige gartner giver træet endnu en chance.

Tvivlen kommer træet til gode.

Og træet er selvfølgelig ikke bare et træ,
men et billede på et menneskeliv.

Alle menneskers liv tilhører Gud

– og derfor skal vi ikke dømme hverken os selv
eller de andre –

ikke ud fra skæbnen

ikke ud fra det der lykkedes eller ikke lykkedes –

Nej, vi skal omvende vores tanker fra skyld-
tænkning til omsorgstænkning.

Så når nogen har det svært,

fordi der er ramt på den ene eller den anden måde.

Hvad enten det er sygdom eller ulykke,

retfærdigt eller uretfærdigt – så er det ikke vores
opgave at dømme

– vi skal ikke pege fingre eller på anden måde

fremtrylle teorier om hvorfor

- vi skal ikke finde skylden,

men vi skal afhjælpe nøden.

Som Guds tålmodige gartnere skal vi give

hinanden nye chancer og bedre vækstbetingelser.

Guds retfærdighed og barmhjertighed er ikke som vores – Guds ske lov.

Gud har ikke travlt med at finde årsager og undskyldninger,

Gud har travlt med at vise omsorg.

Gud har travlt med at vise barmhjertighed, en barmhjertighed som synes helt urimelig – målt med denne verdens målestok.

Gud er mere tålmodig end os – men Gud har også et betydeligt større ansvar -

Naturligvis er der ting i denne verden vi mennesker har ansvar for – hinandens liv fx – Evangeliet opfordrer os ikke til at være ligeglade og leve uansvarligt.

Der hvor vi kan gøre noget skal vi selvfølgelig prøve at gøre noget.

Men vi overbelaster os selv og hinanden, hvis vi tror at alt – både det gode og det onde – er vores ansvar.

Når vi omvender os til Gud og hans omsorg, da slipper vi også noget af kontrollen,

og det kan faktisk være rigtig godt –
Vi befries, når vi overlader mere til Gud –
Vi befries til et meningsfuldt liv i Guds hånd.

Og det er slet ikke så værst,
selvom vi ikke kan forklare og forstå alt.
Amen